

Disney
PRINSESSAT

TUHKIMO
uskoo unelmiin

TAMMI

Ensimmäinen painos
Alkuteos Disney Princess Beginnings, Cinderella Takes the Stage
Copyright © 2017, 2026 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.
Teksti Tessa Roehl
Kuvitus Disneyn taiteilijat
Suomennos Jenni Rapelo
Suomenkielinen laitos Tammi 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-952-04-7867-4
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

The title is flanked by decorative elements consisting of blue dots and star-like shapes arranged in a circular pattern.

TUHKIMO
uskoo unelmiin

TAMMI

HELSINKI

Kaikille, jotka uskovat taikaan.
-T.R.

Luku 1

Haltijatar pajussa

Ella tuijotti pajupuuhun ja etsi välkähdystä, hohdetta tai siipien liikahdusta. ”Oletko varma, että puussa on haltijattaria”, Ella kysyi äidiltään.

”Kyllä, täysin varma”, hänen äitinsä vastasi.

Ella kurtisti otsaansa. Ainoat hänen näkemänsä siivet kuuluivat laululinnuille. Ella tarkkaili eläimiä joka päivä tältä penkiltä. Jos lähistöllä liihottelisi haltijattaria, hän olisi

varmasti huomannut. Siitä huolimatta hän katsoi vielä tarkemmin, varmuuden vuoksi.

Tämä oli Ellan lempikolkka puutarhassa, koska täällä mikä tahansa tuntui mahdolliselta. Tässä sopukassa päärynäpuu oli kantanut hedelmää talvipakkasten jälkeen, jänö oli napsinut marjoja hänen kädeltään ja kaksi pähkinäpensaansa oksaa oli kietoutunut toisensa ympärille kuin ne eivät kestäisi olla erossa toisistaan.

Sekään ei ollut hassumpaa, että Ella saattoi erottaa kuninkaanlinnan korkeimman tornin puutarhapieniltään. Oli helppoa uppoutua haaveisiinsa katsellessaan palatsia, jossa asuvat kuninkaalliset johtivat niin hellästi Ellan pikkuista kuningaskuntaa. Laululinnut

tunsivat Ellan unelmat läpikotaisin, koska hänen oli vain pakko jakaa unelmansa joskus jonkun kanssa.

Hän kertoi linnuille linnan loisteliaasta ja säkenöivästä portaikosta. Hän oli kuullut,

että se sijaitsi pääaulassa. Jonain päivänä hän liihottelisi askelmat alas jonkun tärkeän henkilön kuuluttaessa hänen nimensä.

Hän kertoi linnuille myös mekostaan. Se oli ommeltu samanlaisista kulta- ja hopeakankaista kuin mekko kylän ompelijan puodin ikkunassa. Hän ostaisi sen rahoilla, jotka hän aikoi voittaa juhannusjuhlien nukkekisassa.

Linnut vain sirkuttivat takaisin. Ne eivät koskaan paljastaneet omia haaveitaan Ellalle. Usein hän toivoi toisenlaista ystävää, jonka kanssa olisi voinut jakaa unelmansa.

Eräänä tällaisena päivänä, jona Ella huomasi toivovansa asioita, joita hänellä ei ollut, hän oli iloinen äitinsä seurasta

– vaikka tämä puhuikin vain näkymättömistä haltijattarista.

Niiden sijaan Ella näki muurahaisten pataljoonan, joka marssi puutarhan poikki juuri hänen kenkensä kohdalta. Jo pelkkä ajatuskin kaikista noista pikkuisista jaloista kipuamassa sukanvartta pitkin ylös sai Ellan kiemurtelemaan.

Ella veti jalat rintaansa vasten, kun muurahaiset kipittivät kohti kekoaan. Ennen kuin hän ehti laskea kenkensä takaisin maahan, hän huomasi muista jälkeen jääneen yksinäisen muurahaisen, joka kiersi kehää hänen penkkinsä juurella.

”Ella-kulta”, hänen äitinsä sanoi. ”Säikäyttikö tuo pikku muurahainen sinut?”

”En halua, että se vipeltää päälläni”, Ella sanoi ja halasi yhä polviaan.

Ellan äiti osoitti muurahaista. ”Kukahan tässä puutarhassa on enemmän kauhuissaan: se, joka on eksynyt perheestään ja kadottanut tiensä? Vai sinä, joka olet suurempi ja jolla on äiti turvanasi?”

Hän avasi viuhkansa, jota hän aina kantoi mukanaan kuumina päivinä. Sen ohuelle kermanväriselle paperille oli maalattu sinisiä ja punaisia petunioita.

Hän laski viuhkan maahan. Muurahainen kapusi taitokseen, ja Ellan äiti kantoi sen kekoonsa.

Muurahainen katosi pian neulasten sekaan.

”Kaikki ansaitsevat onnellisen lopun”, hänen äitinsä sanoi ennen kuin istahti takaisin alas.

”En pelkää muurahaisia. En vain halua koskea niihin”, Ella sanoi.

Ellan äiti veti tytön lähelleen. ”Ella, kun sinä olit vasta saapunut maailmaan, toin sinut tälle penkille ja lauloin sinulle joka aamu.”

”Tykkään siitä, kun laulat.” Ella painoi päänsä äitinsä olkapäätä vasten. Hän toivoi,

että muurahainen oli löytänyt tiensä takaisin oman äitinsä luo.

”Lauloin, jotta haltijattaret kuulisivat. Lauloin lauluja siitä, mitä unelmoin varallesi ja toivoin, että joku haltijattarista osoittaisi erityistä kiinnostusta pikku Ellaani kohtaan. Ja eräänä päivänä niin tapahtui.”

”Kiinnostuisi minustako?” Ella katseli äitiään silmät ymmyrkäisinä.

”Hän lensi esiin pajusta sinisessä leningissään. Hän kysyi, voisiko olla haltijatar-kummisi”, Ellan äiti kertoi.

Ella ei ollut koskaan kuullutkaan moisesta. ”Ja mitä sinä vastasit?”

”Höpsö. Tietenkin, että se sopii!” Ellan äiti nauroi. ”Ja sitten hän sanoi ’Kerro Ellalle, että

tämä on hänen haltijatarkumminsa puu. Jos hän joskus tarvitsee taikaa, hän tietää, mistä etsiä.”

”Onko tarina oikeasti totta?” Ella katseli äitinsä hymyileviä kasvoja.

”Haluatko, että se olisi, kultaseni?” hänen äitinsä kysyi.

”Tietenkin haluan!” Ella huudahti.

”Siinä tapauksessa se on totta. Mikä tahan-
sa voi olla totta, jos vain uskot niin.” Ellan äiti
iski silmää.

Ella pohti kuulemaansa. ”Mutta äiti. Miksi halusit, että haltijattaret kiinnostuisivat minusta?”

”Pidän sinusta aina huolta, Ella-kultani”,
hänen äitinsä vastasi. ”Mutta siitä ei ole hait-

taa, että sinusta huolehtii myös joku sellainen, jolla on hippunen taikaa. Meidän on aina pidettävä huolta muista. Etenkin kaikkein pienimmistä olennoista.”

”Vuh!” Kuului haukahdus, jota seurasi sarja äänekkäitä loiskahduksia ja tömähdyksiä pitkin puutarhaa.

”Pikku olennoista puheen ollen.” Ellan äiti nousi seisomaan. ”Uusi koiranpentusi taitaa kaivata huolenpitoa.”

Ella huokaisi, kun hänen äitinsä lähti puutarhasta. Bruno oli kaatanut joukon kastelukannuja ja loihtinut juuri sopivan pennunkokoisen mutalammikon. Bruno piti todella paljon mudasta.

”Voi Bruno.” Ella nosti pennun ylös varoen

sen likaista turkkia.
Hän ei voinut olla
hymyilemättä kantaes-
saan koiran latoon. Bruno

vinkui mutta pysyi aloillaan, kun Ella pesi
sen.

”Nyt kipin kapin sisälle lounasta syömään”,
Ella sanoi koiralle. ”Ei enempää haltijatar-
leikkejä minulle tai mutaleikkejä sinulle. Mi-
nun on saatava nukkeni valmiiksi, jos haluan
voittaa kilpailun.” Bruno haukahti vastauk-
seksi ja loikki sitten hänen perässään linnaan
vievälle polulle.

Luku 2

Kutsumaton vieras

Ella saapui ruokasaliin juuri kun hänen vanhempansa istahtivat pöytään. Hän silmäili tarjoiluvatia ruokapöydän keskellä: siinä oli paahdettua kalaa vihannesten kera – ei hänen lempiruokaansa, mutta Brunon kyllä.

Ella suukotti isänsä poskea ja suuntasi sitten keittiöön hakemaan Brunon aterian. Hän ehti hädin tuskin ottaa pari askelta, kun Florence-kokki ilmestyi saliin Brunon ruokakuppi käsissään.

”Kiitos, Florence. Myös Brunon puolesta!”
Ella otti ruokakupin ja laski sen pöydän alle.
Florence hymyili tytölle ja palasi keittiöön.
Ella katsoi väritöntä mössöä, joka oli Brunon
lounas. Hänen pitäisi salakuljettaa koiran-
pennulleen hieman kalaa.

Ella istui omalle paikalleen äitinsä viereen.
Hän otti lautaselleen pienen annoksen ja pu-
reskeli niin nopeasti, ettei ehtisi maistaa mi-
tään. Eipä aikaakaan kun hänen lautasensa
oli jo tyhjä.

Disney
PRINSESSAT

TUHKIMON LAPSUUSSEIKKAILU
MUISTUTTAA YSTÄVYYDEN
JA UNELMIEN MERKITYKSESTÄ!

Keskikesän juhlat lähestyvät, ja pikku Tuhkimo on innoissaan. Vihdoinkin hän voi osallistua kilpailuun, jossa paras nukkteatteriesitys palkitaan kultakolikolla. Tuhkimo haluaa kovasti voittaa, mutta sama unelma on myös hänen uudella ystävällään. Kumman esitys vakuuttaa tuomarit, ja mikä kisassa on lopulta kaikkein tärkeintä?

